

Vloga milice v Ormožu in jaz kot miličnik v času osamosvojitve 1991

Prispevek predstavlja agresivna dejanja, ki jih je JLA izvršila v slovenski obrambni vojni leta 1991 na območju takratne občine Ormož in aktivnosti milice in teritorialne obrambe (TO). 27. 6. 1991 se je po razglasitvi samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije pričela desetdnevna vojna. A za pripadnike milice se je priprava na vojno začela že leta 1989, z napovedanim mitingom resnice v Ljubljani, predvsem pa v letu 1990, ko je oblast v Sloveniji prevzela prva demokratično izvoljena vlada Slovenije.

Delo miličnikov med vojno je bilo naporno, saj so bili najbolj usposobljena in oborožena struktura, zato je takratno politično vodstvo nanjo izdatno računalo. Milica je tako poleg svojih rednih nalog pomagala tudi pri obrambi države, pomagala je TO pri vodenju operacij, jih vodila in hkrati vzdrževala javni red in mir. V članku se bom osredotočil na zgodovinska dejstva in moje osebno videnje, saj sem bil kot pripadnik milice neposredno udeležen v vojnih aktivnostih v Ormožu in okolici.

Ključne besede: osamosvojitve, milica, PEM, mejne kontrolne točke, MSNZ, TO, barikada

Uvod

Za uvod je treba predstaviti in pojasniti nekaj nespornih zgodovinskih dejstev. 16. 5. 1990 je oblast v Sloveniji prevzela prva demokratično izvoljena vlada Slovenije. Nova slovenska vlada, izvoljena na demokratičnih večstrankarskih volitvah, je takoj, ko je 16. 5. 1990 prevzela oblast, doživela resne vojaške grožnje zveznih oblasti oziroma iz Beograda. Že v naslednjih dveh

dneh je prišlo do razoroževanja delov slovenske teritorialne obrambe, in naša republika je imela zgolj svojo milico in narodno zaščito. Začele so se skrivne priprave na oblikovanje lastnih obrambnih sil, ki so potekale hkrati s skrivnim vračanjem orožja v skrivna skladišča in pod nadzorom slovenske oblasti.¹⁶²

Tu je milica igrala pomembno vlogo, saj je dala na razpolago svojo opremo in tudi ljudi. Druge take organizacije tedaj pri nas ni bilo. Milica je ravnala tako, kot je predvideval 127. člen Zakona o ljudski obrambi iz leta 1982 glede vloge milice ob izrednih in vojnih razmerah. Postopoma je bila izoblikovana skrivna obrambna sila, sestavljena iz pripadnikov teritorialne obrambe in milice (posebna enota milice, PEM in vojne enote milice, VEM). Dobila je ime Manevrska struktura narodne zaščite (MSNZ), kar sta omogočala že omenjeni Zakon o splošni ljudski obrambi in družbeni samozaščiti iz leta 1982 ter na njegovi podlagi izdani Pravilnik o narodni zaščiti (Pravilnik o narodni zaščiti, člen 23).¹⁶³ Ta struktura je bila tedaj, v poletnih mesecih leta 1990, edina realna sila, ki bi lahko branila slovensko osamosvajanje.¹⁶⁴ Ko je vojaški del te zaščite na začetku oktobra 1990 postal zakonita sila (Slovenska TO) v rokah slovenskih oblasti, je milica še naprej izvajala ukrepe za zaščito slovenskih prizadevanj. Pri tem je tesno sodelovala z novo, slovensko teritorialno obrambo in nadaljevale so se vezi, spletene v poletnem času skrivne narodne zaščite. Ko je po razglasitvi slovenske samostojnosti in neodvisnosti prišlo do oboroženega posega JLA, sta milica in teritorialna obramba skupno branili domovino in uspeli onemogočiti pokoritev Slovenije zveznim oblastem. Pomagali so tudi drugi delavci organov za notranje zadeve, zlasti kriminalistična služba.

161 Jožef Kovač, magister pravnih znanosti, upokojen.

162 Naše varnostne sile v obrambni vlogi, Revija za kriminalistiko in kriminologijo, letnik 62, 2011/2, Ljubljana, str. 182.

163 Ibidem.

164 Ibidem.

Svoj del nalog je opravila tudi stara, druga, in nova, tretja narodna zaščita, ki jo je opredelil slovenski obrambni zakon iz aprila 1991.¹⁶⁵

Tako brez ene kot brez druge komponente MSNZ (modre in zelene linije) tega projekta ne bi bilo, pa tudi slovenske osamosvojitve ne. Katera veja je bila bolj pomembna je danes po toliko letih nesmiselno razpravljati, potrebno pa je le upoštevati nesporna opisana zgodovinska dejstva. Na začetku je pravzaprav obstajala samo policija oz. milica.¹⁶⁶ saj ko je bilo treba nekaj zavarovati, takrat še ni bilo nič. Ko so se delali prvi sezname teh enot MSNZ in ko so se prvi transporti orožja premeščali, je to varovala pač Beznikova Specialna enota milice in po pokrajinah Posebne enote milice. To je bil enoten projekt, edinstven v zgodovini, ne samo Slovenije, ampak nasploh podobnih projektov v zgodovini sveta.¹⁶⁷ Milica ni potrebovala takrat nobenega posebnega načrta. Mi smo imeli aktivno sestavo, iz aktivne smo imeli posebno enoto in pa rezervno sestavo. Pri nas je bil dodelan sistem.¹⁶⁸ V končni stopnji oblikovanja obrambne organizacije je bil za vključitev vanjo predviden celotni sestav milice, vključno z rezervisti, ki naj bi bili osnovna sila. Zaradi take razporeditve je bila milica v obrambne sile vključena povsem organsko, skoraj brez kakršnih koli sistemskih in organizacijskih sprememb. Tudi zato je bil njen delež viden le poznavalcem, saj so o uporabi in sestavi enot, vključenih v manevrsko strukturo, vodje lahko odločali v okviru delovnih nalog. Milica in drugi pripadniki organov za notranje zadeve so na eni strani prenesli svoje priprave na obrambo na občinsko raven.¹⁶⁹ Manevrska struktura je takšna, kot je bila, lahko bila le začasna in enkratna organizacija. Tolikšna vloga policijskih sil pri morebitni obrambi ni bila v skladu z mednarodnim vojnim pravom, prav tako pa ni bila primerna za oblikovanje državnega

sistema moderne države, ki temelji na delitvi oblasti in tudi trdni ločenosti obeh represivnih sistemov, vojaškega in policijskega. Toda po drugi strani tudi popolna vključitev vojaškega dela v legalno TO RS ni v začetku oktobra 1990 rešila dejanskega pomanjkanja obrambnih sil. Delovanje milice v obrambi je bilo zato še naprej pričakovano in predvideno ne glede na odprto vprašanje doktrine splošnega ljudskega odpora in nove obrambne doktrine Slovenije. Zato so milica in tudi drugi organi iz resorja notranjih zadev še naprej opravljali vrsto priprav, ki so bile od decembra 1990 namenjene zavarovanju varnostno najbolj občutljivega trenutka – trenutka osamosvojitve Republike Slovenije.¹⁷⁰

18. 3. 1991 je predsedstvo RS ustanovilo Republiško koordinacijo, ki je bila operativno koordinacijsko telo za primer izrednih razmer. S tem je bil ustanovljen organ, ki je usklajeval vse obrambne priprave na slovensko osamosvojitve in je v vojni vodil vse vojne operacije TO, policije in civilne obrambe. Vodila sta jo republiška sekretarja za notranje zadeve in za obrambo Igor Bavčar in Janez Janša. Republiška koordinacija, kakor se je tudi poenostavljeno skrajšano imenovala, je začela z neprekinjenim dežurstvom in delom 7. 5. 1991, konec maja pa so bile ustanovljene še koordinacijske podskupine po posameznih regijah. Med pripravami za slovensko samostojnost, ob njeni razglasitvi in po njej je milica odigrala tudi pomembno obrambno vlogo. Branila je prizadevanja slovenske oblasti po odlepitvi od države, ki je postajala vse bolj nelegitimna, in za oklic neodvisne države.¹⁷¹

Ker je dosti polemike, kdaj je milica postala policija, je pomemben datum 26. 6. 1991, ko smo takratni miličniki, na kapah rdečo zvezdo zamenjali s simbolom Slovenije, ki ga nosijo še danes. Na podlagi zgodovinskih dejstev lahko komentiram,

165 Ibidem.

166 Prikrita modra mreža, Inštitut za novejšo zgodovino, več avtorjev, Ljubljana 2010, Janez Janša na posvetu ob 20. letnici MSNZ, ki ga je pripravil inštitut Jožeta Pučnika 18. 5. 2010 v Muzeju novejši zgodovine.

167 Ibidem.

168 Ibidem, str. 174.

169 Ibidem, str. 230–232.

170 Ibidem.

171 Naše varnostne sile v obrambni vlogi, Revija za kriminalistiko in kriminologijo, letnik 62, 2011/2, Ljubljana, str. 184.

da gre v primeru vprašanja nastanka slovenske policije za proces v določenem časovnem obdobju, med 16. 5. 1990 in 27. 6. 1991.

Uradno se je milica preimenovala v policijo in miličniki v policiste 2. 2. 1992.

Na rojevanje samostojne slovenske države ob koncu 20. stoletja ima vsak svoje spomine. Pomembno je, da smo v letu 1991 dostojno obranili samostojnost države in poplačali svoj dolg do domovine.

Moja napotitev na PM Ormož

Leta 1991 sem bil zaposlen kot miličnik na Postaji mejne milice Kuzma, ki je spadala pod UNZ Murska Sobota.

Z odločbo Republiškega sekretariata za notranje zadeve (v nadaljevanju RSNZ) sem bil 25. 6. 1991 začasno napoten na PM Ormož. Tako kot jaz, je bil iz UNZ Murska Sobota napoten tudi kolega Anton Lah. Takratni komandir Jurij Ferme in njegov namestnik Darko Najvirt sta nas že prvi dan seznanila z nalogami in oceno trenutnega stanja.

Na PM Ormož so bili v času vojne aktivni miličniki matične enote, rezervni miličniki, pripadniki posebne enote milice (v nadaljevanju PEM) in aktivni miličniki iz drugih enot, ki so v času vojne delovali na območju Ormoža; skupaj nas je torej bilo okrog 80.

Konkretne aktivnosti in dogodki

Na tem območju smo opravljali intenzivno varovanje ljudi in premoženja s temeljitimi pregledi vozil, potnikov in prtljage. Cilj pregledov je bil odkrivanje ljudi, ki bi lahko aktivno pomagali jugoslovanski armadi (v nadaljevanju JA), ter odkrivanje orožja in drugega, kar bi lahko bilo povezano s takimi aktivnostmi.

Delo smo opravljali na vseh pomembnejših komunikacijah v mestu Ormož. Vzpostavljene so bile kontrolne točke na vstopu v center mesta, na katerih so bile 2–3 članske patrulje miličnikov.

Tudi drugje po terenu in na opazovalnicah smo miličniki opravljali svoje odrejene naloge. Sam sem bil v času od 25. do 26. 6. 1991 razporejen v izmeno na mejno kontrolno točko Središče ob Dravi. Opravljal sem tudi druga dela po nalogu vodstva, na primer: delo v patruljah na terenu z rezervnim miličnikom, delo na opazovalnicah, kjer je bila poglavitna naloga spremljati vojaške premike in obveščati nadrejene in druge naloge miličnika.

28. 6. 1991 smo se z lokacije PM Ormož premaknili na rezervno lokacijo v osnovno šolo Ormož, kjer smo ostali do konca vojne. Zaradi naše stalne prisotnosti na najvitalnejših delih mesta so ljudje imeli občutek, da slovenska oblast dejansko obvladuje razmere in ima stvari v svojih rokah.

Nadzor prehajanja državne meje je spadal pod PM Ormož. Na območju občine smo imeli dve kontrolni točki prehajanja državne meje, preglede in kontrolo smo opravljali miličniki. Ena kontrolna točka je bila v Ormožu pred mostom čez Dravo, druga pa pred železniškim preходом v Središču ob Dravi.

Mejna kontrolna točka Središče ob Dravi je bila vzpostavljena v zelo kratkem času. Ta točka je bila od katastrske meje z republiko Hrvaško oddaljena 1,3 km; bila je v neposredni bližini prehoda regionalne ceste Čakovec–Ormož čez železniško progo v Središču ob Dravi. Takoj je bila vzpostavljena infrastruktura: voda, telefon in elektrika. Tukaj smo začeli miličniki delati 25. 6. 1991; točka je bila ena od takratnih osmih mejnih kontrolnih točk (MKT) na meji republike Slovenije z republiko Hrvaško. 25. 6. 1991 ob 20:00 uri je tukaj slovensko zastavo dvignila prva izmena miličnikov, kar je bilo usklajeno s takratnim državotvornim dogajanjem v Državnem zboru Republike Slovenije.¹⁷²

Tukaj moram omeniti, da sem tako jaz kot moji kolegi miličniki, bil zelo ponosen na svojo državo, na svojo zastavo, na svoje pomembno kontrolno delo na mejni točki, medtem ko so nas potniki iz Hrvaške večkrat hudomušno zafrkavali

¹⁷² Miličniki v bran domovini: Zbornik Policijskega veteranskega društva Sever Maribor ob 20. obletnici vojne za Slovenijo (Ur. Mirko Ploj), Maribor. Policijsko veteransko društvo Sever, 2011; str.162–163.

z besedami: «Pa kakva vam je to država i granica, pa čak ni rampe nemate!»! Po drugi strani sem razmišljal, ali bodo ti osamosvojitveni procesi potekali na bolj miren način, ali bo vse eskaliralo v pravo vojno. Veliko zaskrbljenost nam je povzročala novica komandirja Jurija Fermeta 26. 6. 1991, da je položaj zelo resen, ker obstaja zanesljiva informacija, da bo JA s tanki in oklepniki naslednji dan krenila iz varaždinske vojašnice proti Sloveniji. Mejo bi prestopili na mejni točki v Središču ob Dravi in čez dravski most v Ormožu.¹⁷³

27. 6. smo bile patrulje po radijski zvezi obveščene, da sta iz Varaždina krenili dve koloni tankov in oklepnikov JA, ena proti Središču, druga proti Ormožu.

V Ormožu je bila na mostu čez Dravo v pripravljenosti protidiverzantska skupina TO. Pripadniki takratne TO Republike Slovenije so pripravili in organizirali barikado in popolno zaporo ceste. Barikada je bila sestavljena iz tovornih vozil in delovnih strojev, TO jo je varovala. Eno od tovornih vozil je bilo naloženo s svežimi živalskimi kožami, ki so kasneje zaradi obstreljevanja zagorele. To je imelo za posledico, da so zagorela tudi druga tovorna vozila. Kolona tankov in oklepnikov je do ormoškega mostu prispela v dopoldanskem času. Pripadniki JA so zahtevali pogovor z našimi pristojnimi v zvezi s prečkanjem mostu. Komandir PM Ormož Jurij Ferme je odšel na pogovor z zloglasnim poveljnikom tankovske kolone polkovnikom Berislavom Popovom. Popov je zahteval, da se

mu zagotovi neovirano prečkanje mostu in da mora v dveh urah tankovska kolona priti v Gornjo Radgono; zagrozil je, da bodo most prečkali za vsako ceno. Štab UNZ Maribor je Fermetu naročil, naj Popovu prenese, da je JA vstop v Slovenijo prepovedan. Za tem so se grožnje začele stopnjevati s psihološkim pritiskom na miličnike. Ormož sta v tem času preletavali vojaški letali ter trosili letake, na katerih je bilo napisano, da ima JA nalogo prevzeti nadzor nad državno mejo ter da bodo nalogo dosledno in energično izpolnili.

Ko so vojaki spoznali, da s takim početjem ne bodo dosegli umika barikade, so jo pričeli s tanki fizično odstranjevati. Ukaz za uporabo orožja na slovenski strani je bil, da se strelno orožje proti JA uporabi, ko tank prebije tretje vozilo oziroma oviro v barikadi. Prišlo je do medsebojnega obstreljevanja s pehotnim orožjem.¹⁷⁴

Ocenjujem, da je bila to prelomnica, saj je bila v Ormožu pokazana odločnost, da Slovenci svojo samostojnost branimo tudi z orožjem. To je bil čas igre z živci in preizkus psihološke pripravljenosti na obeh straneh. JA je ocenjevala, da se bodo branilci na ormoški strani, ki so bili dosti slabše oboroženi in opremljeni kot enote JA, groženj ustrašili in pobegnili s položajev. Ker se to ni zgodilo, so v zgodnjem popoldanskem času pripadniki JA začeli s tanki obstreljevati barikado, položaje ob barikadi in bližnjo okolico. Po začetku sovražnikovega streljanja s tankovskimi granatami je sledil umik pripadnikov TO in milice, saj bi bilo neodgovorno na tako lahek način izpostavljati življenja tankovskim granatam, medtem ko smo na naši strani razpolagali le z maloštevilnim protioklepnim in pehotnim orožjem. Ker Popova tankovska kolona ni uspela prebiti barikade iz več tovornjakov, mu je na pomoč prišla kolona osmih oklepnih vozil iz smeri Središča ob Dravi, ki je imela za glavno nalogo, da iz notranjosti slovenskega ozemlja deblokira ormoški most in omogoči prehod tankovski koloni polkovnika Popova.

Prebivalci Slovenije,

Z odločitvijo Zveznega izvršnega sveta in v skladu z ustavnimi pooblastili, Zvezni sekretariat za notranje zadeve in enote Jugoslovanske ljudske armade prevzemajo nadzor nad državno mejo.

Ta korak je izsiljen. Neposredno so ogroženi teritorialna integriteta Jugoslavije, mir in varnost prebivalcev in izvrševanje mednarodnih obvez, ki jih ima SFRJ.

Prebivalci Slovenije,

Ostanite doma in na svojih delovnih mestih. Ne dovolite da vas zlorabljajo zoper vaših življenjskih interesov.

Vabimo vas na mir in sodelovanje!

Enote Zveznega sekretariata za notranje zadeve in JLA bodo svoje naloge izvrševale dosledno in energično.

Vsak odpor bo zločin.

Primer letaka, ki so bili na območju Ormoža odvrženi iz letala

Primer letaka.

¹⁷³ Ibidem, str. 157.

¹⁷⁴ Ibidem, str. 149 in 150.

Bil sem v bližini PM Ormož, kjer smo zavarovali lastno stavbo, ko je iz smeri Središča ob Dravi ta kolona prodrla v našo neposredno bližino. Prišlo je do obstreljevanja na barikado s tovornimi vozili na cestišču, pripadnik TO je streljal na tank z raketometom in ga zadel. Žal se je tam zbralo tudi veliko »radovednežev«, ki se sploh niso zavedali dejanske nevarnosti in kljub opozarjanju miličnikov prizorišča niso zapustili. Šele ko je prišlo do uporabe orožja, so ljudje spoznali nevarnost in začeli zapuščati ulico, medtem pa vpili na oficirja JA. Ta je začel streljati na ljudi in dva tudi ranil. Iz smeri parka se je slišal strel, ki je oficirja zadel v obraz, posledica je bila, da je vojska začela streljati z mitraljezi v bližnje stavbe. Reševalno vozilo je vse tri ranjene odpeljalo v bolnišnico.

Kolona polkovnika Popova na dravskem mostu v Ormožu je dokončno spoznala, da se prebiti na slovensko stran resnično ne bo možno, zato se je umaknila nazaj in preko Čakovca v nočnem času prispela v Razkrižje. Od tam je kasneje nadaljevala svojo pot do Gornje Radgone.

Tudi druga kolona tankov ni mogla prebiti barikade na klancu cestišča, zato so se obrnili in pred hotelom ponovno formirali kolono. Miličniki smo se takoj prerazporedili iz prejšnjih lokacij in zavzeli svoje položaje v tej bližini, da smo lahko budno spremljali vsak korak vojske. Vojaška kolona je odpeljala v smeri Ljutomera, od tam se je naslednjega jutra pričela vračati proti mestu Ormož. Na tej poti je v Žerovincih in Ivanjkovcih z mitraljezi streljala vsepovprek in poškodovala nekaj hiš in poslopij. Zaradi nevarnosti, da bo vojska ponovno vstopila v Ormož in bo prišlo do spopada, je bil na PM Ormož razglašen alarm za nevarnost. Kolona tankov je počasi vse dopoldne napredovala proti Ormožu. Milica (aktivni in rezervni pripadniki PM Ormož, miličniki iz drugih enot in dva oddelka PEM), skupno okrog 60 ljudi, smo ob vstopu v središče mesta ob Ljutomerski cesti in pri cerkvi postavili zasedo. Načrt napada na

vojaško kolono je bil, da se na prvi tank v koloni strelja z obema raketama, ki so ju imeli pripadniki PEM, nato bi sledil napad s pehotnim orožjem, potem pa hiter umik miličnikov. Vendar je kolona tankov pred mestom Ormož zavila proti Središču ob Dravi ter se tam utaborila na ploščadi, kjer je bila 8. mejna kontrolna točka. Torej v središče mesta Ormož kolona ni ponovno vstopila.¹⁷⁵ Sam sem bil določen, da jih v naslednjih dveh dneh skupaj s še enim miličnikom na opazovalnici kontroliram in nadziram ter morebitni premik takoj sporočim nadrejenim.

»Do 2. julija 1991 so sledili še večkrat manjši premiki JA med Čakovcem in MKT Središče ob Dravi, kjer je bila utaborjena številna tankovska enota JA«. ¹⁷⁶ Dopoldan tega dne je prišlo do komunikacije med poveljnikom JA Prodanovičem in komandirjem Fermetom. Zapomnil sem si, da je poveljnik zahteval, da se TO in milica takoj umaknejo s položaja, da se odstranijo vse ovire na cesti od Središča ob Dravi do Ormoža, da se napiše pisna izjava, da v Ormožu ne podpiramo politike slovenske vlade in podobno. Če njegove zahteve ne bodo takoj izpolnjene, je zagrozil, da bo z obstreljevanjem s tanki z zemljo izravnal naselje Središče ob Dravi. V ostrem besednem dialogu mu je Ferme odgovoril, da zahteve nikakor ne bodo uresničene in da naj se zaveda, da je on predstavnik agresorske vojske. Povedal mu je, da bo obveščen, v kolikor se bodo naši pristojni odločili za pogajanja z njim. Komandir Ferme je o zahtevah obvestil vodstvo občine Ormož in dogovorili so se, da okrog poldneva gredo na pogajanje s poveljnikom Prodanovičem. Ko so prišli na železniško postajo Središče, ni bilo tam nikogar od JA, zato do pogajanj ni prišlo. Popoldan, 2. 7. 1991 je JA začela premikati tankovske kolone na relaciji Središče ob Dravi–Gomila–Kog–Presika. Ta premik se je začel po neuspehlih grožnjah ter pogajanjih z vodstvom Občine Ormož in milico oz. po izraženih zahtevah, da se jim omogoči neoviran prehod na relaciji Središče ob Dravi–Ormož in naprej, ker je želela doseči cilj Gornja Radgona; tu je bila na mejnem

¹⁷⁵ Ibidem, povzeto s strani 153.

¹⁷⁶ Ibidem, citat s strani 165.

prehodu blokirana enota JA polkovnika Popova. Ker se ta tankovska kolona v Presiki ni mogla prebiti, se je 3. julija 1991 po isti relaciji vračala proti Središču ob Dravi. Pri tem premiku oziroma pri vračanju tankovske kolone, sta na območju Koga obstala dva tanka. Tankovska kolona se je vrnila na ploščad MKT Središče ob Dravi. Ker je takrat že veljal dogovor med slovensko oblastjo in JA, da se le ta vrne v vojašnice z vso opremo, je bilo potrebno omogočiti vrnitev do zapuščenih tankov na Kogu in Presiki. To je bilo omogočeno s službenim vozilom milice in nato tudi vrnitev nazaj v Središče ob Dravi. Zaradi morebitnih barikad ali celo napada na ta transport, smo bili o gibanju te kolone obveščeni pripadniki milice, TO in po medijih tudi občani. JA dveh tankov s Koga zaradi njenega uničenja ni uspelo odpeljati.

»4. 7. zjutraj na MKT Središče ob Dravi ni bilo več vojakov JA. Naš objekt in okolica sta bila povsem uničena. JA je oba kontejnerja milice prevrnila v jarek, ob tem so pretrgali tudi

vodovodne cevi in uničili električne kable, potem pa so kontejnerje še zažgali.«¹⁷⁷

»Namesto uničene MKT smo miličniki takoj po umiku JA ponovno vzpostavili MKT. Kontrola se je izvajala z opremo iz vozila. Poštni telefon za delo na točki so nam pritrdili na bližnji telefonski drog«.¹⁷⁸

Omeniti moram, da smo bili miličniki zelo slabo oboroženi, imeli smo le osebno oborožitev in avtomatske puške z borbenimi kompleti, PEM pa je imel še dva protioklepna armbrusta. Šele po petih dnevih so pripadniki PEM na Ptuju dobili večjo količino streliva, ročnih bomb, zolij, protioklepnih, pehotnih in tromblonskih min.

Treba je poudariti, da je milica v času agresije JLA poleg vojaške funkcije opravljala tudi klasične funkcije milice (varovanje ljudi in premoženja itd.). Njene naloge so vključevale tudi sodelovanje s pripadniki TO, predvsem pa permanentno operativno pokrivanje vseh pomembnejših komunikacij (Ormož, Središče ob Dravi).¹⁷⁹

Sklepne misli

Seveda ne morem pozabiti, da sem ob prihodu na PM Ormož komandirja Fermeta seznanil, da študiram pravo in ga prosil, če mi lahko omogoči udeležbo na izpitih. Dodal sem tudi, da se čez dobrih 14 dni ženim. Kasneje me je v času najmočnejše »vojne vihre« vprašal, če se bom še vedno poročil; odgovoril sem, da si nikakor ne morem premisliti, saj me tudi bodoča žena in oče panično sprašujeta, ali naj matičarju dajo odpoved. Komandirju sem odgovoril, da se seveda bom ženil, če mi zagotovi prevoz s helikopterjem, da pridem mimo barikad. Komandir je dejal, da bo pa ta zakon, sklenjen v tako težkih časih, sigurno trden in bo trajal večno. Žal sem kasneje ugotovil, da je bil dober komandir in zelo slab prerokovalec.

V Ormožu sem bil do 20. 8. 1991. V tem času sem opravljal vse operativne naloge na terenu oziroma na celotnem območju PM Ormož.

Vojna v Sloveniji je res trajala kratek čas, vendar vem, da je meni in drugim miličnikom pustila neprijetne spomine in da smo vsi občutili posledice. Krogla namreč ne ve, kdo je naš in kdo njihov in nima oči, leti z velikansko hitrostjo, te poškoduje ali ubije; lahko ti vzame prihodnost. Take misli so meni in vsem nam rojile po glavi še dolgo po končani vojni in nam niso pustile spati.

Literatura, viri

So citirani sproti.

¹⁷⁷ Ibidem, citat s strani 164.

¹⁷⁸ Ibidem, citat s strani 165.

¹⁷⁹ Nevenka Korpič, Ormož na barikadah leta 1991, Ormoško območje v času osamosvojitvene vojne leta 1991, Muzej Ormož, 2008, str. 34 in 36.